

Federální shromáždění
Vinohradská 1
Praha 1 Nové Město

/Kancelář Federálního shromáždění žádáme o rozmnožení a doručení textu
se rukou všech poslanců./

Otevři svá ústa za němého,
za právo všech postižených,
ústa otevři, suď spravedlivě
a zastav se utištěného a
ubožáka. Přísloví 31,8-9

Vážený pane poslanče,

podobně jako mnozí spoluobčané jsme pobouřeni
nepřiměřených zásahem ozbrojených složek ve dnech 28.10.1988 a 15.-20.1.
1989, i tím, jak neobjektivně o celé věci informovaly sdělovací pro-
středky.

Domníváme se, že tyto události jsou logickým důsledkem prohlubující
se demoralizace společnosti. Tato krize se dotýká samotných kořenů exi-
stence našich národů. Jako křesťané věříme, že nejvyšší autoritou nad
námi všemi je Bůh, a především z této pozice musíme rozhodně protestovat
proti tomu, stává-li se stát nástrojem bezpráví. Nemůžeme proto dnes
jinak, než násilí, k němuž došlo, i jeho oficiální obhajobu odsoudit.
Jsmo přesvědčeni, že řešení vzniklé situace se neobejde bez aktivní
účasti všech občanů.

Vyzýváme Vás proto, abyste se svou autoritou zasadil o řešení sou-
časné krize. Především je nutné zabránit jakýmkoliv postihům všech, kte-
ří využili ústavních práv, aby vyjádřili své přesvědčení, a zabývat se mír-
nou odpovědností konkrétních osob za spáchané násilí.

Buďte, prosíme, přesvědčen o upřímnosti našich úmyslů a věste náš
hlas vášně

S pozdravem
podepsaní studenti Komenského evangelické bohoslovecké fakulty
V Praze 11. února 1989

Alžběta Abrahámová
Vladimír Bosák
Eva Čiháková
Jan Dus
Jakub Dvořák
Pavel Freitinger
Tomáš Handlil
Anna Hlaváčková
Doris Chlubnová
Kateřina Jelenová
Elen Jílková
Petr Kácha
Monika Kobzová
Tomáš Korčák

Ferdinand Leskovský
Jan Machala
Tomáš Měatějovský
Ildiko Nagy
Václav Němeček
Zoltán Oremus
Jan Pellar
Miloš Pellar
Miroslav Pfann
Hana Pfannová
Daniel Pfann
Petr Pivonka
Jan Plecháček
Petr Schwarz

Petr Sláma
Ondřej Stehlík
Jiří Simsa
Lenka Smidová
Lydie Spidtová
Michal Sourek
Marian Susták
Hynek Tkadleček
Michaela Tkadlečková
Pavel Toman
Ivan Trnka
Simona Wenzelová
Helena Wernischová
Marek Zikmund

Na vědomí:

Děkanát Komenského evangelické fakulty v Praze
Synodní rada českobratrské církve evangelické
Ústředí Reformované církve na Slovensku
Ústředí Evangelické církve metodistické
Ústředí Církve bratrské
Úzká rada Jednoty bratrské
Ústředí Církve adventistů sedmého dne

Náboženská společnost
čs. unitářů
František kardinál
Tomášek
Redakce Kostnických
ČTK jisker
Výbor čs. veřejnosti
pro lidská práva...

Za pravost podpisů ručíme navzájem.

DROBNÉ ZPRÁVY A KOMENTÁŘE

Dne 7. března 1989 uplynul rok od úmrtí babičky.

Dne 4. března navštívila dvanáctičlenná delegace brněnských žáků a učitelů hrob T.G.Masaryka v Lánech a položila na hrob (s velkým věncem červených a bílých karafiátů dábského ministra zahraničí) květiny. Zaspívala píseň Ach synku, synku, později Kto sa pravdu horí a na závěr československou hymnu. Projev učinil Milan Jelinek, doufáme, že jej získáme, abychom jej předložili svým čtenářům. Jedinou nepřízní dne byly přepršky studeného deště.

Dne 7. března přednesl Dr Viktor Kudělka, znalec díla sourozenců Čapkových (a slovenské literatury) přednášku "T.G.Masaryk ve vzpomínce a ardeci Karla Čapka" v Brně. Zároveň Masarykova společnost v Brně blahopřála řečníkovi k 60.narozeninám a připomněla narozeniny obou našich hostitelek (89. a 25.narozeniny).

V příštím roce mají vyjít Hovory s T.G.Masarykem od Karla Čapka.

Miroslav Částecký v Divadle jednoho herce připravuje výbor z Hovorů s T.G.M. textů týkající se boje za našizemstátčnost. Texty budou proloženy černošskými spirituály.

Dne 8. března se v Brně koná přednáška Dr Radima Palouše "Konverze v moderním světě" (Věra v moderním světě).

Dne 15. března se koná poslech přednášky Dr Ladislava Hejdičky o T.G.Masarykovi jako filosofovi. (Z magnetofonu).

Dne 18. a 19. března zahajuje divadlo kolem stolu. Po tyto dny bude číst František Derfler a Jan Vlasák texty brněnského filosofa Josefa Safáříka v divadle na Šelepce.

Režisér Podskalský zahájel dne 25. února natáčení filmu o Karlu Čapkově, jehož má představovat herec Abrahám, T.G.Masaryka Svatopluk Beneš atd. Děj filmu je rok 1938 s retrospektivními návraty. Film byl povolen po dvacetiletém jednání v sedmácté verzi.

Masarykova společnost se rozhodla oznámit příslušným úřadům, že bude pokračovat v činnosti podle stanov z roku 1946, ve smyslu platných zákonů. Nebyla v roce 1951 zrušena, pouze přerušila (dočasně) činnost. Výbor uvažuje o přisvácení některých známých osobností našeho kulturního života ke spolupráci.

"Podporuji návrh, aby Nobelova cena míru za rok 1989 byla udělena Václavu Havlovi. (Souhlasím s případným zveřejněním svého jména v této souvislosti)." Tak zní nová podpisovka. Uvádí se: Jméno a příjmení (tiskem) a Podpis. Listiny se zašlou na adresu: Tomáš Tvarbů, Dobrovodská 82 370 06 České Budějovice.

Profesor Milan Machovec navrhl Masarykově společnosti, aby vydala prohlášení k padesátému výročí okupace Československa nacistickým Německem. Výbor však se rozhodl zatím nevydávat veřejná prohlášení a tak vydá prohlášení Machovec s několika "intelektuály", kteří mu text zredukovali na 50%. Laskavý čtenář si předposlední redakci přečte v tomto čísle.

Ladislav Vaculík na psal pro LM jako "Poslední slovo" fejeton "Komunismus je bití", který redakce po zralé úvaze do čísla nezařadila. Jan Dus napsal zásadní theologicko-politický nesohlasný dopis autorovi. Předkládáme jej dnes čtenáři (fejeton, ne Dusův dopis, ten nemáme) k diskusi a připomínkám, bude třeba L.V.napsat. Výhrady k fejetonu vyslovil i Mirek Procházka.

Výňatky z dopisů Ivana Vypkočila, Slávy Koháka a ukázka ze studie Barbary Reinfeldové (The Question of Moravia a special Position nad Identity 1848.1918) zařadíme příště. Čekáme na Vaše příspěvky!

Pro Vaši informaci a pro případnou diskusi uveřejňujeme tyto texty:

MANIFEST ČESKÝCH DĚTÍ

My, české děti, vyhlášíme, že Svatováclavská koruna, České království, trvá. Připravujeme se na příchod nového krále, což je náš nejvyšší cíl.

Král z boží milosti je Bohu odpovědný za svou zemi a za svůj lid!

Král je záštitou slabých proti mocným a bohatým !

Král je záruka, ochraňuje lesy, zvěř, přírodu proti vládnoucím a kriminálním živlům, bez nejmenšího pozastavení loupícím a ničícím poklady země, aniž by zemi, to co jí vsaly, nahradily!

Král je zákon, před kterým jsou si člověk, strom, zvíře, půda, les rovni a jakékoliv jednání jednoho na úkor druhého je zločin!

Král pronajímá svému lidu zemské statky nebo je dává v dědičné držení a má radost, když se jeho lid s úctou stará o dědictví země a s láskou obhospodařuje půdu, matku, z které on sám před tisíci lety vzešel.

Království je posvátné dědictví a posvátné dědictví je ta nejvyšší úcta ke všemu - ke každému stromu, potůčku, hoře, mravenci v lese, k lidem a jejich dílu, k důstojnosti každého jednotlivého člověka!

Království není vláda menšiny na úkor většiny či vláda většiny na úkor menšiny!

Království není vláda několika tisíc hrabivců, samozvanců, čaromárců a parazitů země a národa!

Království je posvátné.

+++

Několik předběžných návrhů Českých dětí pro uspořádání věcí v království

* Církevní majetek budiž vrácen do rukou církve s tím, že umělecká díla patřící církvi, která jsou nyní v galeriích a muzeích, by tam, propůjčena církvi, zůstala; všechny ostatní v kostelech, klášterech apod. by také zůstala na svých místech; církvi budou vráceny všeskeré budovy a panství.

* Panským rodům budiž jejich majetek vrácen s tím, že některá sídla a panství by byla králem vykoupena, z některých by se stala muzea v držení majitelů sídla a ostatní by zůstala jako sídla šlechtická.

* Kláštery a řeholní řády, základové kameny evropské civilizace, buďtež v plné síli a doufáme i slávě obnoveny.

* Zeměpanské hrady a královská města buďtež zachována; poďdanská města se buď vrátí pod správu šlechtickou (samozřejmě s veškerou odpovědností, které toto vlastnictví sebou přináší) nebo se budou moci vykoupit na města svobodná (ovšem s vyššími daněmi).

* Země Koruny, Slezsko, Horní a Dolní Lužice by byly vítány ve starém státoprávním velku, který denně vidáme na erbech středověkých staveb (nešlo by zde o moderní problém národnostní, ale jen a jen o otázku, co obyvatelstvo těchto zemí považuje dnes, po mnoha letech odtržení od Koruny české, za své dědictví).

* Královská vláda budiž taková, jakou si zvolí lid. Jestliže si zvolí komunistickou, bude komunistická; my však jsme přesvědčeni, že vláda nemusí mít, ba nemá mít žádný politický program - buď je dobrá nebo špatná. Jestli se někdo sám o sobě cítí komunistou či demokratem, je to

jeho věc. Navrhujeme přechod politických stran do oblastí kulturně zábavných či mezi charitativní sdružení apod.

& Budeme mnohem intenzivněji jednat se Švédskem, s Vídní a s jinými státy o navrácení nebo výměnu některých rukopisů, listin, uměleckých děl atc., které ~~by~~ sehrály v dějinách českého království významnou roli a mají pro nás zásadní význam.

& Chceme přenést zpět do vlasti ostatky Jana Ámose Komenského a vzdát tomuto velikánu úctu, jež mu náleží.

& Provedeme totální přestavbu ekonomické základny země. Učiníme odklon od těžkého průmyslu, předválečného anachronismu produkujícího výrobky hodiící se do technických muzeí a děsivým způsobem ničícího přírodu a životní prostředí, k zcela jiným výrobním sférám, ekonomicky výhodným a přitom nepoškozujícím své okolí.

& Zrušíme dnešní podobu zločinně řízeného zemědělství, které v honbě za co nejvyššími výnosy, neúměrným zatížením, těžkou technikou, nezodpovědnou meliorací, vysoušením mokřin, chemickým hnojením plundruje půdu, otravuje ji jedy (tím i rostliny a zvířata) a přeměňuje půdu v poušť plnou kamení.

& Energie: Necháme na vůli lidu, zda dále pokračovat ve výstavbě a provozu jaderných elektráren, které mají proti tepelným tu výhodu, že nejsou spojeny s emisí splodin. Hrozba radiativního zamoření je zase jiná věc. Rozhodně okamžitě, bez prodlení, instalujeme odlučovací zařízení ve všech tepelných elektrárnách, ať to stojí, co to stojí.

& Zaměříme se na čím dál efektivnější získávání energie pomocí bezodpadových technologií - ze slunečního záření, větru apod. a na její co nej hospodárnější využití. Nakonec, bez energie se obejdeme, bez dědictví ne.

& Prohlašujeme, že těchto několik bodů není žádný politický program, což se nám hnusí, ale ty bezzákladnější a proto nám posvátné normy života uchování, úcta a rozvíjení dědictví naší země a našich otců.

Petr Placák, dělník; Jáchym Topol, redaktor; Ladislav Leština, výtahář; Josef Janíček, ádržbář (hudebník); Jan Macháček, noční hlídač; Jiří Zavadil, chemik; Jan Brabec, hudebník; Laděk Marke, kulturní referent; Andrej Stankovič, domovník; Ivan M. Jirous, historik umění; Juliana Jirousová, malířka; Plga Hochmanová, zaměstnankyně Židovského muzea; Anna Hradílková, žena v domácnosti; Terezie Hradílková, žena v domácnosti; Evelyn Malíková, žena v domácnosti; Barbara Veselá, písarka; Ma Hundke, sinolog; Martin Gráša, zahradník; Ivana Košenrová, zpěv programátorka; František Hochman, teolog; Martin Choura, hudebník; Alena Danková, zpěvačka; Vít Kremlička, spisovatel; Lucie Váchová, zdravotní sestra; Martti Hradílek, student; Kamil Vaněk, pasák krav; Tatána Lutovská, studentka; Bohumír Hájek, topič; Jaroslav Ondrák, zámečník.

Za správnost podpisů Petr Placák, Chelčického 6, 130 00 Praha 3

ooo000ooo

STRANA ZELEBNÝCH

chce sdružovat ~~špřevážně~~ mladé lidi různých národů, postojů, vyznání...atd, kteří jsou pro socialistickou budoucnost a jimž je společná touha po míru, porozumění a skutečně lidsky důstojném životě na zemi.

Smyslem její existence bude kromě činnosti za zachování míru, za ozbrojení také úsilí o ochranu přírody, historických památek, kulturního odkazu našich slovanských předků a rovněž snaha o zlepšení vztahů mezi lidmi.

Strana zelených bude chránit zájmy žen, dětí a mládeže, ale i tělesně postižených a starých lidí. - Dále chce vystupovat proti alkoholismu, toxikomanii, nikotinismu; šířit vědomosti o správné výživě a metodách vedoucích k upevnění zdraví. - Chce sledovat, zda nedochází

k zneužívání postavení některými funkcionáři, k projevům povýšenectví či obohacování se na úkor pracujících.

Bude usilovat také o propagaci mezinárodního jazyka (Esperanto) jako účinného prostředku pro usnadnění kontaktů mezi lidmi různých národů.

Veškerá činnost se bude řídit zásadou dobrovolnosti.

Brno, 8.1.1989

Slávek Popelka
(Jánská 37, Brno-Chrlice)

ooo ooo ooo

U manifestu Českých dětí jsme nedopatřením neuvedli datum: V Praze
28. května 1988.

ooo ooo ooo

C h l a d n é l é t o r o k u 1 9 5 3 (FFP - zima 1989)

Rok 1953. Čím se zapsal do dějin, čím se stal významný nebo přelomový, že jej režisér Alexander Proškin věnoval přímo do názvu svého filmu?

V březnu roku 1953 zemřel Stalin. Miliony lidí na celém světě ho upřímně oplakávali, miliónům jiných v sovětských lágrech a sibiřském vyhnanství svítila naděje. Naděje spojovaná s vyhlášenou amnestií a naděje - po kolikáté už - opět zklamáná. Vyhlášení amnestie se totiž týkalo jen těch, kteří byli odsouzeni za skutečné zločiny, zlodějů, vrahů a násilníků. Ti, na které by se po dlouhých letech šalářování měla především vztahovat, zůstali dál v trestních táborech a vyhnanství.

Okolnosti této podivné amnestie nejsou dosud zcela vyjasněny. Někteří sovětské historikové se však domnívají, že za záměrem vyhlášení amnestie stál Berija, který v nastalém chaosu, kdy skupiny propuštěných zločinců táhly zemi a drancovaly vesnice, zamýšlel rozpoutání nové vlny státního teroru, jež by mu dopomohla k anaššímu uchopení moci. Nebylo však úmyslem autorů filmu pouštět se do historických hypotéz. Fakt konkrétní dějinné události uchopili jako výchozí bod zcela sevřeného, autentického příběhu, na němž se snažili zachytit několik charakteristických symptomů oné doby.

Zároveň ale Alexandr Proškin zamýšlel vytvořit takové zpracování tématu, které osloví co nejširší vrstvy diváků. Proto zvolil žánr, který je jinak doménou amerických filmařů - western. Je tu akční pásmo prudkých střetů výtečných charakterů, je tu motiv znovuzrození hrdiny v boji i finální triumf spravedlnosti. Zápletka je jasná a přehledná, plně podřízena záměru vtáhnout diváka co nejvíce do hlavního etického obsahu. A právě tento obsah vtiskuje dramatu svoji tragičnost, jež není jenom tragédií hrdinů, ale celé země, ubírá příchutí političnosti a naopak film povyšuje na vysoce mravní čin.

Není proto divu, že se Chladné léto roku 1953 po své premiéře v roce 1987 zařadilo svým významem k těm dílům sovětských filmařů, jež se dnes s snáží otevřeně zmapovat do nedávna tabuizovaná období sovětských dějin. Je to i trochu překvapující nejen pro jisté výhrady kritiků, kteří ve způsobu westernového zpracování vidí určitou devalvací tématu, ale hlavně proto, že se jedná o filmový debut.

Alexandr Proškin totiž od absolvování filmového institutu začátkem šedesátých let v Leningradě pracoval výhradně pro televizi. Že však temné stránky stalinistického období nebere jen jako chvilkovou senzacii, vyvolanou nynějším politickým uvolněním, svědčí i to, že v současné době připravuje film o akademiku Vavilevovi - oběti lysenkovských represí proti genetikům.

K filmu Chladné léto roku 1953 sluší připomenout jména těch, kteří stvárnili hlavní hrdiny - vyhnance Kopalyče a Iuzga - Anatolije Papanova a Valerije Projemychova. Jejich vynikající herecké výkony typově podtrhují onen tragický podtext příběhu. Pro Papanova byla však tato herecká kreace tou poslední.

Prohlášení k padesátému výročí nacistické okupace Československa

"Naši snahou musí být upravit
poměr k Německu korektně a
časem i přátelsky".

(T.G. Masaryk)

Dne 15. března 1939 se nacistické Německo pokusilo vymazat
navždy z mapy Evropy i Československou republiku. Tento brutální
čin odmítla většina světové veřejnosti a to do značné míry i pro
autoritu, kterou relativně novému a v Evropě ještě neznámému
Československu získal T.G. Masaryk, její první prezident. Byl znám
nejen svou demokratičností, ale také svou mravní angažovaností všu-
de tam, kde byly ohroženy základy humanity.

V dnešní době již evropské státy, včetně obou států německých,
uznaly veškeré akty Německa proti Československu v letech 1938-1945
za neplatné. Československá republika, založená roku 1918 za rozho-
dující účasti T.G. Masaryka, právně nikdy nepřestala existovat. Je
ovšem třeba, aby plnila i v budoucnosti v evropské a světové politi-
ce roli odpovídající anyela odkazu jejího zakladatele.

Pokládáme za svou povinnost při padesátém výročí iž pokusu o li-
kvidaci Masarykova díla vysvat k důslednému humanistickému dořešení
požátek druhé světové války. Masaryk se jako filosofický a politic-
ký myslitel po celý život zabýval zvláštní rolí německého národa
a jejími stránkami světlými i varovnými. Vysoce oceňoval všelidskost
vrcholných děl německé kultury. Pokoušel se přispět k záchraně němec-
kých humanistů a demokratů ohrožených nacismem. Kriticky a varovně
poukazyval na to, že mezi vysokou kulturou a citěním značné části
veřejnosti v Německu byla tradičně mnohem větší vzdálenost než v ji-
ných evropských státech. Proto se právě v Německu právě někte-
ré kladné rysy německé povahy jako pracovitost, pořádkumilovnost, dů-
slednost, věrnost a úcta k organizovanosti běžně dostávaly do slu-
žeb militaristických a protidemokratických proudů. Skutečnost, že
z Německa vycházela válečná hrozba, byla podle Masaryka důsledkem
nejen imperialistických zájmů, ale také jistých rysů německé histo-
rie a mentality.

Masarykovo varování bylo oprávněné. Nacistický režim vyvolal vál-
ku, pokusil se o systematickou genocidu Židů a slovanských národů.
Proto Spojenci po vysilující válce postupovali vůči Německu po roce
1945 podstatně ostratitěji než Dohoda po roce 1918. Úsilí o pozitivní
demokratizaci a mezinárodní smíření našlo významnými osobnostmi němec-
ké politiky a kultury i v širších vrstvách.

Jak občané sousedního Československa a lidé Masarykovi považujeme za svou morální povinnost dát podnět, aby byl doveden do všech důležitých procesů definitivní likvidace následků války. Navrhujeme, aby po čtyřiceti letech od konce války byl odstraněn absurdní stav, že nebyla uzavřena žádná mírová smlouva a tím uznáno právo německého lidu na sebeurčení.

//////////////////////
////////.

Pokud jde o československo-německé vztahy, vybízíme kompetentní československé státní a kulturní činitele, aby uváděli vzájemné vztahy na úroveň současných realit a potřeb epochy přelomu 20. a 21. století s jeho úkoly, jež nebude možno řešit jinak než odvážou k reformám nejen kontinentálního, ale přímo planetárního dosahu.

V duchu T.G. Masaryka a jeho požadavku drobné kulturní práce je třeba začít s takovými akcemi, jako je výměna studentů, vědci a umělci, vytváření společných badatelských týmů, výměnná praxe mladých lidí všech oborů. K tomu je třeba přizpůsobit rozšíření výuky němčiny na všech stupních škol, neboť němčina zůstává dorozumívacím jazykem mezi všemi národy střední Evropy.

Masaryk podával roku 1918 jako první prezident Československé republiky Němcům ruku k plné účasti na budování demokracie. Nebylo Masarykovou chybou, že vývoj šel dlouho úplně jinak. Dnes je odlišná situace a proto je možno navázat na Masarykovy podněty k československo-německé spolupráci. "Deutschland, welches so lange für die Nachbarn eine Gefahr darstellte, kann jetzt zu unserem guten Gefährten werden". Tak se naplní odkaz T.G. Masaryka i v oblasti československo-německé tvořivé vzájemnosti.

Milan Machovec, Milan Jelínek, Jaroslav Menník, Dušan Slávik,
Jan Šimek.

Božena Komárková, Jaroslav Šabata

Praha, Brno 10.3.1989

Víc než stoletou ochůzku Evropa končí strašidlo komunismu také u nás upřímným projevem své povahy: bitím lidí na náměstí. A byli se, jestli netaktisuje, sovětský dramatik Šatrov, když v "Diktatuře svědomí" (Divadlo pracujících ve Zlíně) podává věc tak, jako by se šlechtaná idea komunismu měla jen očistit od zla; to nejde, je to zlo samo.

Já jsem na to náměstí nešel, protože bych jistě vletěl do něčeho, při čem by mě zabili. Prý na ně lidé volali "fašisti" a "gestapo". To je nesprávné! Oni nejsou suroví proto, že by atratili nervy či se vymlkli z řízení, nejsou "jako fašisté". Jsou nelidští nezávisle a samostatně, ze své povahy a výchovy i řízení. Proto na ně příště volejte "komunisté". Pak se ani neurazí, jako se podle Gottwalda nemůže urazit vůl, když se mu tak řekne. A dále. oni nejsou suroví, jen když zrovna bijí, jsou takoví pořádku: když scházejí, vyměňují si zkušenosti, přednášejí, vychovávají či vysílají. A v kondici, jakou nám předvedli, prostě jen nechali dojít na svá slova. "Máme vedoucí dlohu," říkají ex cathedra, a kdo jim ji upře, toho zmlátí, na tom jsou mezi sebou dohodnutí. Slovo vést přeci znamená mlátit. Ano, po staletém vzdělaném neglování končí komunismus, tištěn ke zdi důsledky svých činů, bitím lidí: má to ve svých filozofických genech. A ty když se spojí s biologickými geny ostravského chacharství, komunismus vydá rudý květ.

Oni ovšem vědycky někoho bili, jenže dělávali to tajně či nevědomě, bez vědomí jiných lidí nebo s jejich zkaženým vědomím. Po té stránce jsou poslední události pokrokem se tmy ke světlu. Vláda vůbec udělala pro nás kus práce: po dvaceti letech satajování každého občanského nesouhlasu dala Chartě 77 a jiným skupinám místo ve sdělovacích prostředcích, spopularizovala některá čestná jména. Probudila konečně zájem mládeže o Jana Palacha! Rudé právo ve špatném smyslu otisklo poetický program Českých dětí, ten však musel mnohé čtenáře okouzlit, neboť v tom okolním slovním hnoji zsréel jak lesní studánka.

Jedna těžkou myšlenka však máme: kde se vzalo tolik surovců v uniformě i v civilu, kde je tak vychoval a řídil? Až dnešní prozatímní vláda odejde, kam dáme tolik defektních osob? Znaska se na západě i východě rodí myšlenka "společného evropského domu" a první právní akty črtají základy hamánnejšího řádu v něm. V takovém domě potom jednání vycházející ze zločinecké povahy přijde před soud. Tisíce pachatelů obviněných ze surovosti při výkonu služby bude se jistě zas utíkat pod známou norimberskou výmluvu: plnil jsem rozkaz. Proto se snažme prosadit do příštího evropského zákoníku ještě jeden paragraf: kdo dokáže neaplnit rozkaz odporující lidskosti, bude zbaven občanských práv.

(5.2.1989)

Moslav Musil
1. technik
Krušákovská 321
602 Rájec-Jestřebí

Vše: Odpověď na dopis ze dne 22.2.1989
(týká se příspěvku Mir. Musila v RP)

Brno, 24. února 1989

Vážený pane Musile !

Děkuji Vám za dopis ze dne 22. února, vzpomínal jsem na Vás při cestě na pohřeb do Blanska na rozloučení s 45 letou Evou Sejbálovou z Lysic; to bylo 21.2. a ráno 23.2. jsme měli další pohřeb, po návratu z něho mne čekal Váš dopis.

Připouštím, že v mém stručném lístku bylo dost žluči, mám jít 16. března na operaci žlučníku, tak doufám, že i v mém psaní bude méně žluči...

Dále je cenná poznámka, že článek "spravidla REDAKCE svým způsobem upraví", že je možné, že ve Vašem dopise byl i nějaký řádek dokládající, že Vám na naší (mé) republiče přese jen záleží, že Vám záleží na nápravě pokazených věcí atd. V tom smyslu je Váš dopis mně adresovaný daleko lidstější, pochopitelnější a zdvihá ve čtenáři méně žluči. Bánil jsem si, jak redakce RP s oblibou otiskuje dopisy čtenářů, v nichž jsou pisatelé představeni v velmi ohavném světle. výjimku tvoří jediný dopis prof. Milana Machavce letos v lednu. Nevím však co pudilo (nebo kdo puslilo) redakci k tomu, aby po několika dnech pisatele článku (toho nejlepšího se uvěřitelně RP od 1.1.89) pošpinilo a tím vlastně i sebe...

Měl byste uvažovat o tom, proč Vám lidé psali nepodepsané dopisy, v nichž Vám nejspíš i ostrými slovy napsali svůj nápor, láli Vám nebo doko se vyhrožovali. Moralistický měštek (maloměsták se říká) nebo pokrytec by mohl říci, že lidé mají psát slušně, zdvořile a podepsat se. Člověk, který je zvyklý rozebírat společenské jevy sociologicky, popřípadě sociálně-psychologicky bude uvažovat p r o č lidé píší anonymně a pak si troufnou dát průchod své zlobě, křivdě, "žluči". Nepovažuji Vás za maloměstáka a tak Vás vybízím, abyste byl opatrný při stěžování si na anonymy. Myslíte, že mně nechodí a nechodily? Před řádkou let jsem dostal anonymní ohavné pečlivě nacyklostilované útoky na vyloučené komunisty s archivními znalostmi jejich působení mezi rokem 1948 až 1968. Odevzdal jsem je na VB, tam mi slíbili, že je předají STB a ti, že si mne zavolají. Je to už pomalu osm let, ale nikdo mne už nezavolal. A kdo si myslíte, že psal dopis "mladého člověka, který se chce upálit" Václava Havlovi? Nebyl to někdo, kdo počítal s reakcí V. Havla jako člověka odpovědného a statečného, že se pokusí "tomuto činu" zabránit? Kdo organizuje "telefonáty" a jejich odhlášení? "rjspíš někdo, komu to žene vozu na mlyní!

Přikládám Vám dopis pracovníkům ČEZ, který se vymykal z těch dopisů a rezolucí přece jen poněkud čistším tónem.

Kdy bych Vám přiblížil aspoň trochu proč jsem Vám napsal trochu varušeně. Se spožděním způsobeném pohřbem jsem se dověděl, že mladá žena Jana Petrová dostala skoro nejvyšší trest ze všech souzených v Praze (jako by už byla souzena podle úpravy zákoníku, která vstoupila v platnost až po lednu 89), je to trest neobyčejně tvrdý, brutální a nespravedlivý. Urážlivé výroky volaly velké zástupy, desetitisíce lidí (budeme-li sčítat jednotlivé dny Palachovských) a odsouzení je pna a pan Veverka. Máš to charakter trestu jednoho za všechny, kre

ní msta, hrůzovládny trest z časů, kdy draci sajali pannu a chystali
y se ji pozřít. Odporuje socialistickému právu v tom, že u soudu
vznikla pochybnost, zda opravdu volala něco urdělivého - jedni říkali
to a druzí ono (jako při soudu nad Ježíšem) a v takovém případě má
soud v duchu našeho práva rozhodnout ve prospěch obžalované. Soud tak
neučinál, nejspíš proto, že o výši trestu bylo rozhodnuto předem (dal-
ší porušení zákona). Jako poprvé trestané měl soud - i kdyby došel
k přesvědčení že je vinna - sazbu dělit, tedy maximálně 4 a půl měsíce.
Máte představu, jaké jsou naše věznice? Já ano.

Jiným příkladem je delší článek o Václavu Havlovi v RP z 23.2.
Srovnajte si ho s citovaným článkem z 22.11.88, který štočil proti
Václavu Havlovi a Miloši Havlovi. Redakce zjistila, že tento článek
podepsaný třemi redaktory je nepravdivý a zakládá možnost stíhání -
ani jedna lež se neopakuje, o coe jen redaktori vědí, že by je mohl
stihnout přísný trest. Proto již nehodnotí Václava Havla a opírá se
z materiálů u něj o výpovědi svědků před soudem, o pracovníka Sicher-
heitsdiensta Stancla a souzené Lídy Baarové a nikoliv o r o z s u d e
d e k soudu. Nežtočí již na otce Václava Havla, který levně půjčoval
ve 20. a 30. letech komunistům sál Lacerny (jako skoro každému jiné-
mu - ale proč asi? tam nebyly srazy fašistů, co myslíte?) ale na dě-
dečka z matčiny strany, otce vlastní matky malého Havla. To právě
ukazuje, v jakém rozporu je článek s tím, jak končí o nazývání věci
pravými jmény, o pravdě atd. Je to článek dovedně napsaný, nejspíš
jedním člověkem ale n e p o d e p s a n ý. Je hluboce pod úrovní
pisatelů dopisů Václava a navíc - skoro jediným štenářem anonymů jste
Vy sám, kdežto RP štou statisíce občanů.

Nepodepsaný je nejspíš proto, že v redakci se nenašel 31 věk,
který aby to podepsal, račí za něho "celá redakce" tj. nikdo. Až se
bude vše přehledně vykáže ovšem svědectví o tom, jakým tlakům byla
redakce podrobena atd.

Neserióznost článku ukazuje, že se pisatel v kapitole "Předehád-
ci" nevyšlazuje přímo k Mnichovu, jen cituje Havlovo odsouzení Mnicho-
va. Pak se věnuje hodně podrobnosti rodině. Byl tedy souzen za dědeč-
ka? Za strýce? Za otce?

Proč ten Anonym nenapsal, proč nebyl Václav Havel přijat na gymna-
sium? V jaké bavlince vyrůstal? Vůbec ten pokleslý způsob vyjadřování,
nejlepší z celého čláku jsou přímé citáty vytrhané bez souvislosti
z Havlových studií a článků. Ve výřtu věznění muna vyneschal autor
jedno nespravedlivé věznění, vazbu, po níž nemohl ani proběhnout soud.
(Solidarizoval se Havel tehdy s hercem Pavlem Landovským).

V jedné věci však autor uklouzl, když citoval varování V. Havla
adresované československým áfadům. Zde autor naznačuje, že vystoupení
bezpečnostních sil bylo připraveno těmi, kdo věděli, že dopis mladého
člověka byla naaranžována těmi, kdo chtěli, aby bezpečnostní síly vy-
stoupily tak jak vystoupily. Proto pak tašně píše insinuaci, že dopis
byl sepaán lidmi z Havlova okolí. I štenář detektivek se vždy musí
zeptat, š i t o b y l p r o s p ě c h, kámu ten š i onen šin
prospěl. Myslíte si, že by Havel a jeho přátelé (tj. velká většina
naší společnosti) potřebovali reklamu? Nepotřeboval někdo nějak sá-
vodnit užití připravených obrněných transportérů, dlouhých tyčů kole-
nilatů v Indii (viz film Gandhi), osám vodních děl, Lidových milic,
slaných bombiček, pendreků, skazených psů-lidožroutů, sítarů, fre-
kventantů policejních škol - coš všechno bylo dávno připraveno a od-
skoušeno.

Ne, pane Musile, ke Eluči nemá nějaké osobní důvody, ale je to
láška ke státu, který vybudovali mi otcové, za který položili život,
ke společnosti, které jsem celý život oddaně sloužil, k socialismu,
a jeho touhou po spravedlnosti jsem počítal jako s nezaměnitelným
důrazem. Skutečně jsem zaměřen proti protistátním, protisocialistic-
kým silám, ale hledám je jinde než Vy. S pozdravem Jan Š. usa